

den samlede Byrde efter bedste Skjøn paa de enkelte Ydere. Derved bliver Ubilligheden ganske vist ikke saa stor for den Enkelte, men Ubilligheden er ligesuldt tilstede, thi det er klart, at Ydelsen af det hele Sogn kun kan fastsættes derved, at man lægger Ydelse for hver enkelt Tiendeyder tilfammen, og naar altsaa den enkelte Tiendeyders Ydelse ikke kan opgives med Nøiagtighed, saa kan dette heller ikke ske med den hele Ydelse for Sognet. Den hele Fremgangsmaade er altsaa af en saadan Natur, at vi ikke paa nogen Maade kunne tro, at den er forsvarelig, eller at Thinget vil finde det rigtigt at gaa ind paa den. Det ærede Medlem beraaber sig tilsidst paa, at denne Maade enstemmigt var foreslaaet af Udvalget i det andet Thing. Naar man imidlertid vil læse Udvalgets Betænkning, vil man se, at Overbevisningen om, at det var den rette Fremgangsmaade, ingenlunde har været saa meget stærk eller levende i Udvalget. Det hedder udtrykkelig i Betænkningen, at Udvalget „vil give Thinget Leilighed til at stemme derom.“ Det henstilledes altsaa i Grunden til Thinget selv at afgjøre, hvad der var det Rette, og efter Forhandlingen i det andet Thing blev Resultatet, at, uagtet det saaledes enstemmigt var henstillet fra hele Udvalget, forlæstedes Forslaget med en temmelig stor Flertal, men denne Omstændighed tror jeg derfor snarere tyder paa, at Forslaget er urigtigt, end paa det Modsatte. Hertil kommer nu, at den høitærede Minister aldeles bestemt har modsat sig det og erklæret, at han ikke kunde gaa ind paa Loven, naar en saadan Bestemmelse blev optagen deri. Af alle disse Grunde kunne vi altsaa ikke gaa ind paa Forslaget, som jo ogsaa kun er stillet af et Medlem og ikke tiltraadt af de andre Repræsentanter for de vedkommende Distrikter.

Steenstrup: Som det ærede Thing vil se, har Udvalget i sin Helhed været enigt i at beklage, at denne Lov har ladet vente saa længe paa sig, ligesom det ogsaa har været enigt om, at man ønskede Loven snarest muligt gennemført, men naar det kommer til Stykket, ere flere af Udvalgets Medlemmer vegne tilbage for at slaa fast i Loven, at den

skulde gennemføres hurtigst muligt. Det er nu den første Mærkelighed, men der er derudover ogsaa en anden Mærkelighed, nemlig den, at man udtaler, at man haaber, at Loven maatte blive gennemført saa hurtigt, som paa nogen Maade er forsvarelig, og sluttelig udtaler man — det vil sige Flertallet — at man er tilfreds med den nu fungerende Ministers Beslutning om at paastynde Loven. Nu vil jeg naturligvis ikke negte, at det maatte være behageligt for den høitærede Minister, navnlig fra denne Side, at høre et ubetinget Tillidsvotum, men navnlig paa Grund af min Erfaring i saa Henseende er jeg ikke saa heldig at kunne slutte mig dertil. En Ministers Levetid som Minister er jo nemlig høit ubestemmelig, og denne Sags egen Historie viser desto værre, hvor lidt man kan sætte Tillid til en Ministers Udtalelser, thi skjøndt de selvfølgelig kunne være meget alvorlig mente, kunne de dog ofte ikke sættes igjennem, fordi den Vedkommende ikke bliver paa sin Post som Minister. Den nuværende høitærede Minister er den syvende Minister, som siden Inkorporationsloven har været i Spidsen for at faa denne Lov fremmet. Ganske vist ligger der intet Ansvar paa den høitærede Minister, thi han tiltraadte sin Portefeuille saa sent, at Loven ikke kunde være fremmet hurtigere fra hans Side, end sket er. Da Inkorporationsloven blev vedtaget for 5 Aar tilbage, og da den traadte i Kraft for 4 Aar tilbage, var det en almindelig Antagelse, ikke af enkelt Mand, men af Ministeriet selv, at denne Lov hørte under Kultusministeriet, og den da fungerende Kultusminister Rosenørn-Teilmann lovede dengang at fremme Sagen snarest muligt. Denne Minister gik imidlertid af og Biskop Kierkegaard kom i Spidsen for Ministeriet, og han lovede atter, at Sagen skulde paastyndes med den størst mulige Hurtighed. Ogsaa denne Minister gik af, og da vi saa fik nuværende Provst Hansen til Kultusminister, paastyndede han ogsaa Sagen, saavidt han formaaede. Dernæst fik vi den 4de Kultusminister, nemlig Rosenørn, og han kom endelig til det Resultat, at denne Sag ikke hørte under Kultusministeriet, og han kom altsaa et Skridt videre end Sokrates, der er